

乱世为王

RedMatcha

顧雪柔 (RedMatcha) 主演
Anniversary Edition

คำนำ

หลังจากที่ 'โหยวเหมียว' กับทาสรักของเขาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันที่นอกด่านมาหลายปี วันนี้ทั้งสองก็ได้ตั้งขบวนเดินทางกลับมาพักกายแพนๆ ทุกคนกันแล้วค่ะ

ใน 'ปราชญ์กู่บัลลังก์' เล่มพิเศษนี้จะมาบอกเล่าเรื่องราวระหว่างโหยวเหมียวกับ 'หลี่จื้อเฟิง' ในหลากหลายเหตุการณ์และหลายช่วงเวลา มีทั้งยุคโบราณ ยุคปัจจุบัน รวมไปถึงยุคอนาคต เรียกได้ว่าคุณกู่เสวี่โหววได้รังสรรค์ตอนพิเศษมาแบบจัดเต็มถึง 8 ตอน และหนึ่งในนั้นยังมีตอนพิเศษใหม่เอี่ยม่องที่ไม่เคยเผยแพร่ที่ไหนมาก่อน เป็นความพิเศษที่มอบให้แก่นักอ่านชาวไทยโดยเฉพาะ

เอเวอร์วายหวังใจเป็นอย่างยิ่งว่าการกลับมาของปราชญ์กู่บัลลังก์ในครั้งนี้จะทำให้คุณนักอ่านมีความสุขได้เช่นเคยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

หมายเหตุ : มีการแก้ไขตัวละครเพื่อให้ตรงกับการออกเสียงในรูปแบบเรดิโอดราม่า ได้แก่ 'จ้าวเฉา' เป็น 'จ้าวเซา' 'จางหยวน' เป็น 'ฉางหยวน' และ 'เฮอม่วี่เถียเออร์' เป็น 'เฮอม่เถียเออร์'

แนะนำตัวละคร

* ไหวยเหมียว

บุตรชายคนเล็กในตระกูลเศรษฐีค้าใบชาผู้สอบผ่านเป็นขุนนางชั้นสูง เมื่อก่อตั้งเมืองหลวงใหม่ทางใต้ ไหวยเหมียวซึ่งได้รับความไว้วางใจจากฮ่องเต้เป็นอย่างมาก นับเป็นขุนนางคนสำคัญประจำราชสำนัก ภายหลังกายไปพำนักที่เฝ้าเฉียนหรง และได้รับการแต่งตั้งเป็นเหลียวตงอ๋อง

* หลี่จื่อเฟิง/ชาน่าตัว

องค์ชายสามชาวเฉียนหรง หลังไหวยเหมียวขอซื้อตัวมาจากจวนอัศวินาบตีหลี่ก็ติดตามอยู่ข้างกาย ไหวยเหมียวมาตลอด เป็นผู้มีความสามารถทางการทหารจนได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพหน่วย เมื่อกลับคืนสู่เฝ้าเฉียนหรงก็สืบทอดบัลลังก์เป็นเฉียนหรงอ๋อง

* จ้าวเซา

องค์ชายสามในอดีตฮ่องเต้จ้าวเมา เป็นพี่น้องร่วมสาบานกับไหวยเหมียว หลี่จื่อเฟิง และเนี่ยตัน เมื่อจ้าวเซาก่อตั้งเมืองหลวงใหม่ทางใต้แล้วก็ได้รับการสนับสนุนจากขุนนาง จึงสถาปนาตนเองขึ้นเป็นฮ่องเต้องค์ใหม่ของแคว้นเทียนฉี

* เนี่ยตัน

แม่ทัพใหญ่ผู้เกรียงไกร เชี่ยวชาญการศึกจนได้ชื่อว่า เป็นเทพแห่งสงครามของแคว้นเทียนฉี เป็นผู้ที่มีความจงรักภักดี มุ่งมั่นกับการตอบแทนบ้านเมืองอย่างมาก มีนิสัยตรงไปตรงมา ยึดมั่นในคุณธรรม อาจหาญหาญ ถืออคติยอมตายไม่ยอมศิโรราบต่อศัตรู

* เฉี่ยวหวง

ลูกพี่ลูกน้องญาติห่างๆ ของโหยวเหมี่ยวที่เข้ามาช่วยดูแลเหล่าสุราอันเป็นกิจการของสกุลโหยว ภายหลังได้รับการแต่งตั้งเป็นสองเฮาในฮ่องเต้จ้าวเซา

* ฉงยาง

บุตรบุญธรรมของเนี่ยตันที่ฝากฝังให้โหยวเหมี่ยวและหลี่จื้อเฟิงช่วยดูแล ต่อมาพวกเขาับอุปการะฉงยางเป็นบุตรชาย ทั้งยังแต่งตั้งเป็นรัชทายาทแห่งเผ่าเฉวี่ยนหวง

บทที่ 1

สระปทุมไพศาลกว้างสิบสี่
สุคนธ์กลิ่นดอกกุ้ยหอมสามสารท

ตอนพิเศษเนื่องในโอกาสเทศกาลไหว้พระจันทร์ปี 2016

สระปทุมไพศาลกว้างสิบสี่ สุคนธ์กลิ่นดอกกุ้ยหอมสามสารท

ทุกครั้งเมื่อถึงเทศกาล ไหว้พระจันทร์จะอดคิดถึงทางใต้ไม่ได้ ลมสารทชวนให้คิดถึงความรักอย่างยิ่ง ต่อให้ทางใต้จะมีบิดามารดาไม่เอาไหน พี่น้องที่แค่เห็นหน้าก็พาให้รู้สึกหงุดหงิด และคู่ปรับของตนที่กำลังฟาดฟันอยู่ในราชสำนักอีกหลายคนก็ตาม

การมาอยู่เหลียวตงเป็นเวลานานทำให้ไวยเหมียคิดถึงกระทั่งคู่ปรับไม่รู้ว่ตอนนีพวกลูกหลานขุนนางในเจียงหนานจะใช้ชีวิตแบบใดกันอยู่ และไม่รู้ว่จ้าวเขาเป็นอย่งไร ยังมีญาติผู้พี่ของเขา รวมถึงหลานอีก

หลี่จื่อเฟิงไม่ค่อยเข้าใจทศนะเรื่องวงศ์ไพบูลย์และความคิดถึงบ้านเกิดเมืองนอนของชาวฮั่นนัก ในฐานะเจรียนหรงอ๋อง เขาคือผู้เยี่ยมยุทธ์อันดับหนึ่งแห่งนอกด่านติดต่อกันมาสี่ปี ในทุ่งหญ่านอกด่าน ไม่ว่าเผ่าใดได้ยีนนามเจรียนหรงอ๋องล้วนต้องขวัญผวา

แต่กับเหลียวตงอ๋องที่เป็นชาวฮั่นนั้นทุกๆ ปีเผ่าน้อยใหญ่ทั้งหลายจะพากันมามอบบรรณาการให้ก่อนวันเทศกาล สร้างความเดือดดาลให้แก่ชาวต้าต้าที่ซึ่งช่งเทศกาลนี้อย่างที่สุด หลี่จื่อเฟิงเห็นว่าวันเทศกาลครึกครื้นตามปกติจึงไม่ค่อยให้ความสนใจอารมณ์เล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเทศกาล

จขขิขของหอยหมียวนัก

หว่ากรมีปากเสียงกับหอยหมียวนอีกฝ่ายเดินทางกลับปแดนใต้ตามลำพังในคราวก่อนนั้นช่วยเตือนสติหลั้จ้อเพิง ดูเหมือนว่าเหลียวตงอ่องอยากจะแสวงหาสิ่งที่สามารถช่วยผ่อนคลายอารมณ์ได้เป็นครั้งคราว เมื่อถึงช่วงต้นเดือนแปด ขบวนรถจึงถูกจัดเตรียมไว้ตั้งแต่เนินๆ เพื่อบรรทุกโสมจากเหลียวตง ขนสัตว์จากนอกด่านทางเหนือ ไช่มุกราตรีและปะการังที่ได้เป็นบรรณาการมาจากเกาลีอำพันทะเลจากดินแดนตะวันตก เตรียมออกเดินทางลงใต้ไปอย่างเอิกเกริก

หอยหมียวงยังไม่ตื่นก็ได้ยินเสียงรถกับเสียงม้าดังแข็งแช่อยู่ในจวนอ่องเขาขยี้ตามอง เห็นหลั้จ้อเพิงเปลี่ยนไปสวมชุดอ่องแบบบริดรูปตัดเย็บด้วยผ้าสีน้ำเงินดงาม ปักลายหัวหมาป่าสีขาวที่ชายชุดด้านล่าง รูปร่างกำยำลำสันกำลังนั่งมองทุกคนเอาของขึ้นรถเหมือนต้นไม้หยกเล่นลม* อยู่พื้นฐานกำแพง

"ทำอะไรกันอยู่หรือ" หอยหมียวงเดินมาถึงก็เอ่ยถามพลางเกาะไหล่ของหลั้จ้อเพิง

"พาเจ้ากลับไปตีตพิน" หลั้จ้อเพิงลุกขึ้นยืน หอยหมียวงโหรงดีใจก่อนเกือบจะต้องร้องลั่นเพราะหลั้จ้อเพิงพลิกมือซ้อนตัวเขาขึ้นอุ้มจนเกือบเสียนุญ้ย จากนั้นก็พากลับไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เตรียมเดินทางลงใต้

เมื่อคืนก่อนนอนหอยหมียวงก็คิดเรื่องนี้อยู่ แต่นึกไม่ถึงว่าวันถัดมาหลั้จ้อเพิงจะเอาเรื่องนี้มาสร้างความประหลาดใจให้แก่เขา หอยหมียวงจึงอารมณ์ดีราวกับบุปผาเบ่งบาน

รถม้าออกเดินทางจากเหลียวตงไปอย่างเอิกเกริก หอยหมียวงถือหนังสือประทับตราของทางการ ปลอมตัวเป็นพ่อค้าวานิชจากนอกด่านเพื่อเดินทางไปเมืองหลวง หอยหมียวงทอดตัวอย่างเกียจคร้านอยู่ในรถม้า เขาคิดถึงตอนที่จากเมืองหลวงมา กับช่วงเวลาที่ได้เดินทางไปเจียงหนานพร้อมหลั้จ้อเพิง

"รู้ได้อย่างไรว่าข้าคิดถึงพวกเขา" หอยหมียวงพินอกหลั้จ้อเพิง ทั้งสองกำลังมองดูสีสันของสารพัดของที่ปรากฏเต็มกรอบหน้าต่างด้วยกัน

* ต้นไม้หยกเล่นลม เป็นสำนวน ใช้อุปมาถึงชายหนุ่มรูปงาม หล่อเหลา อ่อนโยน และสง่างาม

หลี่จื้อเฟิงตอบว่า "เมื่อคืนข้าเห็นเจ้าใจลอย ดูไม่มีกะจิตกะใจจะทำสิ่งใด"

โหยวเหมี่ยวหน้าแดงขึ้นมาทันตา เขาหัวเราะและเอ่ยว่า "จันทร์เพ็ญเพิงสารทเดือนหนาว แสงสกาอวอบหล้าสีสมุทร ที่จริงไม่ว่าจะชมจันทร์อยู่ที่ใด ก็ล้วนมิได้ต่างกันมาก"

หลี่จื้อเฟิงกล่าว "เช่นนั้นไปชมเดือนที่นอกกำแพงฉางเจิงกันดีหรือไม่"

"อย่านะ..." โหยวเหมี่ยวขำออกมาทันที "ข้าอยากกลับเมืองหลวง"

ปกติหลี่จื้อเฟิงไม่ใช่คนขี้เล่น แต่หมาปากก็มีอารมณ์ละเมียดละไมแบบหมาป่า สารทฤดูที่ผ่านมา หลี่จื้อเฟิงมักอ้างเรื่องการล่ำส่วในช่วงสารทฤดูเพื่อพาโหยวเหมี่ยวไปวนเวียนอยู่นอกด่าน ชมพระจันทร์เดียวดาย ณ เส้นขอบฟ้าฉายแสงกระจ่างพร่างพราย หรือไม่ก็ขึ้นไปบนเขาสูงเหว้าเออร์เพื่อพักผ่อนกันเงียบๆ อยู่ที่อารามบนยอดเขาสักหลายวัน

โหยวเหมี่ยวชอบเช่นนั้นอยู่แล้ว แต่พอมาคิดๆ ดูก็พบว่าหลายปีมานี้ขอเพียงทั้งคู่ได้อยู่ด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นสุดหล้ามหาสมุทรก็ได้แตกต่างกันมาก ทว่าการได้กลับเมืองหลวงไปพบกับคนคุ้นเคยสักครั้ง ในใจโหยวเหมี่ยวก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกประหม่า

หลี่จื้อเฟิงตามใจโหยวเหมี่ยวอยู่แล้ว โหยวเหมี่ยวดีดลูกคิดคำนวณสุดท้ายก็ตัดสินใจไม่เข้าวังหลวง และไม่ยอมบอกเจ้ารวาตนเดินทางกลับมาหลังฉลองเทศกาลที่เมืองหลวงเสร็จก็จะจากไปเพื่อไม่ให้พวกขุนนางดีฮ่องร้องปาวแห่แหนมาต้อนรับ หลายปีมานี้ทางชายแดนกับเกาหลียังไม่ค่อยสงบ ราชสำนักเริ่มจำกัดอำนาจของอ่องต่างสกุล แม้จะมีผู้ใดกล้ามาหาเรื่องโหยวเหมี่ยว ทว่าแต่ละคนล้วนปากออย่างใจอย่าง จึงมักมีเรื่องยกย่อนน่าระอึกกระอ่วนมากมาย

นอกจากวันสิ้นปีกับวันขึ้นปีใหม่แล้ว ช่วงที่แคว้นเทียนฉ่ครึกครื้นขึ้นมาก็คือช่วงเทศกาลงจิว ทุกปีเมื่อถึงราตรีนี้ เหล่าราชินิกุลจะบวงสรวงดวงจันทร์และจัดงานเลี้ยงประทานให้ขุนนางฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ ราษฎรก็จะแขวนโคมบุปผา ดูคึกคักมีชีวิตชีวา

โหยวเหมี่ยวกับหลี่จื้อเฟิงมาถึงก่อนวันงานสามวัน โดยแนะนำตัวกับ

ผู้อื่นว่าตนเองแซ่ตัวน่าชื่อ ซึ่งแซ่นี้ได้มาจากชื่อของหุบเขาบุรพกษัตริย์ที่อยู่นอกเมืองเหลียวตง ไหววเหมี่ยวถือหนังสือประทับตราของเหลียวตงออกไปทำการค้าอยู่ในเมืองหลวง และهماขึ้นสามของเหลาสู่ราชธานีใหญ่อันหรรษาที่สุดในเมืองหลวงอย่าง 'หลิวจินป้อวี่' เป็นที่พำนักชั่วคราว

หลายปีมานี้ชาวหูห่านเผ่ามีการแลกเปลี่ยนสินค้ากันไม่มาก สินค้าส่วนใหญ่จึงมาจากเหลียวตง และเนื่องจากแคว้นเกาลี่ไม่สงบ เส้นทางทางทะเลจึงมีอุปสรรค พอพวกขุนนางและชนชั้นสูงเห็นชนสัตว์ราคาแพงกับโสมเกาลี่จากเหลียวตงที่หาได้น้อยก็พากันมาซื้อหา สินค้าจำนวนยี่สิบคันรถของหลี่จื้อเฟิงสามารถขายได้ในราคาสูงทีเดียว

ปกติเวลาไม่มีอะไรทำ ไหววเหมี่ยวจะคุยเล่นพลางดื่มชากับหลี่จื้อเฟิงอยู่ที่ชั้นสาม ตั้งฉากบังลมหนึ่งอันไว้ เวลาที่แขกมาขอพบ 'คุณชายตัวน่าชื่อ' เขาก็จะส่งหัวหน้าองครักษ์ไปคุยที่ด้านนอก คนที่ด้านข้างก็ไม่ได้พูดอะไรนัก

พอได้กินอาหารบ้านเกิด ได้ดื่มน้ำบ้านเกิด มันทำให้ไหววเหมี่ยวมีความรู้สึกว้าไบชาแบบเดียวกัน แต่ดื่มอยู่ที่แดนใต้กับแดนเหนือกลับให้รสชาติที่แตกต่างกัน คล้ายว่าเมื่อหิมะที่เหลียวตงพัดมาแซ่แข็งทุกสรรพสิ่งก็ทำให้ไบชายากที่จะปล่อยกลิ่นหอมจรรู้ออกมา

"เช่นนั้นสร้างปราสาทเขาอยู่ที่นอกเมือง" หลี่จื้อเฟิงเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นไหววเหมี่ยวกินดื่มอย่างบ้าคลั่งติดต่อกันหลายวันแล้ว "เจ้าจะได้กลับมาอยู่ที่นี่หลายๆ ปี?"

ไหววเหมี่ยวตอบว่า "ช่างเกิด ความจริงข้ายังคิดถึงอาหารการกินที่นอกด่านอยู่เสมอ แต่ไม่ได้กินอาหารของที่นี่มาหลายปีเลยคิดถึง แต่ถ้าให้กินนานๆ มันก็เบื่อ แค่อกลับมาอยู่พักเดียวยังเหนื่อยใจเลย"

ไหววเหมี่ยวเองก็รู้สึกเช่นกันว่าตัวเองนั้นช่างวุ่นวายนัก พอได้กลับมา ก็รู้สึกว่าทิวทัศน์ทางใต้อ่อนละมุนเกินไป สู้ทุ่งหญ้าที่นอกด่านไม่ได้ เพราะท้องฟ้าและผืนดินของนอกด่านล้วนมีความเข้มแข็งเกรียงไกร สรุปคือทุกที่ล้วนมีเอกลักษณ์ ไหววเหมี่ยวรู้ว่าการได้อยู่ร่วมกับหลี่จื้อเฟิง ได้ควมมาอยู่นอกด่านต่างหากที่เป็นสิ่งที่ตัวตนของไหววเหมี่ยวไม่สามารถสะกดกลั้น

เอาไว้ได้

"ไปวังหลวงมาแล้วหรือยัง" ไหวยเหมียวสอบถามบริวาร

"ได้เข้าเฝ้าสองเฮาแล้วขอรับ" บริวารตอบอย่างนอบน้อม "และได้มอบของขวัญที่ท่านองค์ฝากให้องค์ชายน้อยกับสองเฮาไปแล้วขอรับ"

"ได้ถามถึงข้าหรือไม่" ไหวยเหมียวกล่าว

"สองเฮาทรงสบายดี แต่ต้องเฝ้าทงพระกรรแสงขอรับ" บริวารตอบ

หลี่จื้อเฟิงทำเสียง 'พรวด' เกือบพ่นน้ำชาออกมา ไหวยเหมียวรู้สึกไม่ค่อยดี จึงถอนหายใจ เพราะการที่เจ้าชายผู้มีรูปลักษณะเช่นวีรบุรุษหลังน้ำตาเปียก แขนเสื้อทำให้เขารู้สึกผิดอย่างแท้จริง

"จะไปพบสักครั้งหรือไม่" หลี่จื้อเฟิงเอ่ย

"ช่างเถิด" ไหวยเหมียวกล่าว "พบแล้วก็ไม่รู้ว่าจะคุยอะไร เกิดพี่สาวข้าร้องให้ขึ้นมาจะยิ่งไปไหนไม่ได้"

หลี่จื้อเฟิงเฝ้าแต่มองไหวยเหมียวนิ่งๆ เจ้าตัวหัวเราะแล้วหันไปลูบหน้าหลี่จื้อเฟิง ทว่าหลี่จื้อเฟิงกลับหมุนตัวมาจับไหวยเหมียวกดลง ทำเอาเขาต้องรีบบอก "นี่! ลูกน้องเจ้ายังอยู่นะ!"

บริวารรีบถอยออกไป และมีคำสั่งให้ย้ายจากกันมาด้วย ผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคนล้วนปลีกตัวหนีไปกันหมด

คืนนั้น ไหวยเหมียวนั่งบนตั่งที่อยู่หน้ารั้วกันบนหอสูง เขาพิงร่างกายท่อนบนกับรั้ว หลี่จื้อเฟิงที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จสวมชุดคลุมสีดำ กำลังชงน้ำชามาให้ไหวยเหมียวดื่ม บ่าวที่ชำนาญการต้มชาในเมืองหลวงส่วนใหญ่ล้วนมีบุคลิกสุภาพเรียบร้อย ในขณะที่หลี่จื้อเฟิงองอาจห้าวหาญ มีกำลังภายในสูงส่ง แต่กลับมีฝีมือในการชงชาล้าเลิศเช่นเดียวกับวิชาหมัดมวย ดึงดงามอย่างบอกไม่ถูก

"กำลังคิดเรื่องอะไรอยู่" หลี่จื้อเฟิงถาม

"คิดถึงบ้าน" ไหวยเหมียวผินหน้าไปมองดวงเดือน ณ เส้นขอบฟ้าเมื่อเร็วๆ นี้บุตรชายบุญธรรมไปท่องเที่ยวที่เซียนเปยแล้วอยากเชื่อมความสัมพันธ์ด้วยการแต่งงานกับองค์หญิงเซียนเปย ม้าในบ้านไม่เคยได้ป้อนอาหารเอง

ส่วนลูกหมาป่ากับลูกกระต่ายยกรังที่อุ้มกลับมาจากกำแพงฉางเชิงครั่งก่อน ก็ชอบส่งเสียงร้อง ไม่รู้ว่าพวกมันโตขึ้นเท่าไรแล้ว

"เช่นนั้น พรุ่งนี้ก็กลับ" หลี่จื้อเฟิงพูดง่ายๆ "ซื้อเกลือ ผ้าไหม แล้วก็ไปชากลับไปแจกด้วย"

"เอม" ไหยวเหมี่ยวหัวเราะ ปกติตอนอยู่ที่เหลียวตงเขาไม่เคยรู้สึก แต่ตอนนี้ พอมาคิดๆ ดูแล้วก็พบว่าใต้เงาพระจันทร์เด่นเหนือต่างหากที่เป็นบ้านของเขา

"คุณชายตัวน่าชื่อ นายท่านมีแขกมาขอพบขอรับ" บริวารพูดด้วยน้ำเสียง นอบน้อม

"ไม่พบ" หลี่จื้อเฟิงบอก "หันขนมไหว้พระจันทร์เสร็จแล้วหรือยัง ยกผลไม้ ขึ้นมาด้วย และอุ่นสุรามานิดหนึ่ง ข้าจะดื่มเอง"

บริวารนำคำสั่งไปถ่ายทอดต่อ ไหยวเหมี่ยวนึกอะใจว่าช่วงนี้ทุกคน ต่างกำลังฉลองเทศกาล แล้วผู้ใดจะมาขอพบ

บริวารยกอาหารและอุ่นสุรามานำ แม้หลี่จื้อเฟิงจะชมชอบดื่มสุรารสแรง แต่ก็คิดถึงสุราดอกกุ้ยของเจียงหนาน ในเมื่อได้กลับมาแล้วย่อมต้องดื่ม สักหลายหน

"แขกยังรออยู่ที่ชั้นหนึ่ง" บริวารกล่าว "เป็นคนที่วังหลวงส่งมาขอรับ"

"ให้เขาขึ้นมาเถอะ" ไหยวเหมี่ยวสั่ง "ดูซิว่ามีเรื่องอะไร"

ชายหนุ่มพูดพลางไปคุกเข่าอยู่ที่ด้านข้างเพื่อรินสุราให้หลี่จื้อเฟิง ส่วนตัวเอง เปิดผงชามาซง เพื่อต้อน้ำชาสักหน่อย

เสียงฝีเท้าดังเหมือนลอนิดๆ สักพักก็มาหยุดอยู่นอกฉากกัน บริวาร ส่งเสียงเข้ามาว่า "ได้เท่า เชิญนั่งขอรับ"

แม้จะไม่รู้สึก แต่เพื่อมิให้เกิดการล่วงเกินกัน บริวารจึงเรียกอีกฝ่ายว่า 'ได้เท่า' ไหยวเหมี่ยวไม่ได้สั่งให้ย้ายฉากกันเพื่อป้องกันการพบปะกับคนรู้จัก ในอดีต เขานั่งอยู่หลังฉากและยังคงให้บริวารนำคำพูดไปถ่ายทอด

หลี่จื้อเฟิงเอาแต่ดื่มสุราเงียบๆ ในขณะที่ไหยวเหมี่ยวหาวหวิด บริวาร เดินเข้ามาเพื่อรับคำสั่งจากไหยวเหมี่ยว แต่ไหยวเหมี่ยวกลับไล่เขาไปฟังคำสั่ง จากหลี่จื้อเฟิงแทน

"ไม่ทราบว่าคุณอยู่หลังจากเป็นคุณชายจากสกุลใด" เสียงบุรุษคนหนึ่งดังมา
"นายของเราคือคุณชายตัวน่าซื้อแห่งเหลียวตง" บริวารตอบ "เป็นผู้ค้ำ
หนังสือที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในนอกด่าน และเป็นเจ้าของที่ดินรายใหญ่
ในเขตตัวน่าซื้อ"

"ไม่ทราบว่ายางเหลียวตงต้องเป็นอย่างไรบ้าง" บุรุษผู้นั้นพูดมาอีก
"คุณชายของเราเป็นผู้ที่เหลียวตงต้องโปรดปรานอย่างยิ่ง" บริวารกล่าว
"โหยวต้องเอ็นดูคุณชายของเราอย่างที่สุด และเจวียนหรงต้องยังคงสอน
คุณชายยิ่งรูปด้วยตัวเอง"

เสียงข้างนอกหยุดลงเล็กน้อยก่อนพูดต่อ "คาดว่าของขวัญที่ท่านมอบให้
แก่สองเขาจะต้องมีส่วนของท่านอยู่ด้วย ข้าจึงมีเรื่องบางอย่างอยากสอบถาม
คุณชาย และจะขอคำตอบกลับไปด้วย"

บริวารตอบว่า "เชิญท่านถาม"

"สถานการณ์ระหว่างเหลียวตงกับเกาสีตอนนี้เป็นอย่างไรบ้าง" คนข้างนอก
เอ่ยถาม

หลี่จื้อเฟิงย่นหัวคิ้วเล็กน้อย โหยวเหมียวรู้ว่าเขาอารมณ์ไม่ดี เพราะ
ไม่ชอบให้คนผู้นี้มาเย้ยเย้า โหยวเหมียวจึงกวักมือเรียกบริวารมากระซิบที่
ข้างหูสองสามประโยค บริวารตอบตามคำสั่งว่า "เรียนได้เท่า ทฤษฎีศฤงคาร
ในปฐพี ส่วนที่เป็นของฮองเต๋อชาวฮั่นย่อมเป็นของฮองเต๋อชาวฮั่น ส่วนที่เป็นของ
เจวียนหรงฮองย้อมเป็นของเจวียนหรงฮอง โลหิตและสรรพชีวิตในพิภพรวม
ไปถึงแผ่นดิน ส่วนที่เป็นของฮองเต๋อชาวฮั่นย่อมเป็นของฮองเต๋อชาวฮั่น ส่วนที่
เป็นของเจวียนหรงฮองย้อมเป็นของเจวียนหรงฮองเช่นกัน ย่อมมิปลอยให้
แคว้นศัตรูก้าวเข้ามาแม้แต่ขั้นเดียว"

"หากต้องการกองหนุนก็ขอให้เขียนหนังสือบอกมา" คนข้างนอกตอบ
"อย่าก็ดักกันเพราะเห็นว่าเป็นอันไกล"

โหยวเหมียวคิดในใจว่าคนผู้นี้ น่าจะเป็นคนที่จ้าวเซาส่งมา จะใช้คนของ
กรมทหารหรือไม่

หลี่จื้อเฟิงกระซิบสั่งสองสามประโยค บริวารตอบว่า "ทราบแล้ว ท่าน

จนนำความกลับไปแจ้งได้เท่าเกิด"

คนข้างนอกถามมาอีกว่า "ระยะนี้เหลือวตงอ่องกับเฉียนหงอ่องเป็นอย่างไร ผู้ใดมีอำนาจสิทธิ์ขาด"

ปัญหาข้อนี้จะตอบอย่างไร ยุ่มย่ามเรื่องของผู้เฒ่ามากเกินไปแล้วกระมัง ต่อให้เป็นคนที่มาถามแทนฮ่องเต้ก็นับว่าปากพล่อย โหยวเหมี่ยวตอบแล้วบริวารก็บอกว่า "เท่าที่คุณชายได้ยินมา ในเหลียวตงของเรา เรื่องใหญ่อยู่ในอำนาจของเฉียนหงอ่อง เรื่องเล็กอยู่ในอำนาจของเหลียวตงอ่อง"

ซึ่งคนข้างนอกก็ถามมาอีกตามคาดว่า "สิ่งใดเรียกว่าเรื่องใหญ่ สิ่งใดเรียกว่าเรื่องเล็ก"

โหยวเหมี่ยวคาดไว้แล้วว่าต้องเจอกับคำถามพวกนี้ เขาจึงชิงบอกบริวารไปตั้งแต่ต้น บริวารบอกว่า "สงครามระหว่างสองแคว้น คุ่มครองการค้า ปรับเปลี่ยนตำแหน่งขุนนาง เชื่อมความสัมพันธ์ด้วยการแต่งงาน ผูกไมตรีกับทางไกล โจมตีทางใกล้ ดูแลชลประทานและสร้างเมือง ล้วนเป็นเรื่องเล็ก"

พอพูดประโยคนี้จบบริวารก็เงียบ โหยวเหมี่ยวปรายตามองไปทางหลี่จื้อเฟิงด้วยรอยยิ้มหยัน

หลี่จื้อเฟิงยังคงเอาแต่ดื่มสุราด้วยท่าทางไม่แยแส คนข้างนอกไม่รอคำตอบ เขาถามมาอีกว่า "แล้วสิ่งใดเรียกว่าเรื่องใหญ่"

"จะยกจากกันนี้ออกหรือไม่ คือเรื่องใหญ่" หลี่จื้อเฟิงตอบเอง

พริบตานั่นทั้งห้องพลันเงียบกริบ คนข้างนอกไม่พูดอะไรอีก

"พี่รอง?" เสียงของจ้าวเซาล้นน้อยๆ จนเกือบจับสังเกตไม่ได้

"อืม" หลี่จื้อเฟิงตอบ "สบายดีหรือไม่"

โหยวเหมี่ยวแอบตกใจว่าหลี่จื้อเฟิงเดาได้ว่าอีกฝ่ายคือจ้าวเซา?! เขาเดาได้อย่างไร หรือจะเป็นเพราะเสียงผีเท่า? มิน่า พอแขนงลงบรรยากาศรอบตัวของหลี่จื้อเฟิงถึงได้เปลี่ยนโดยสิ้นเชิง

จะยกจากกันนี้ออกหรือไม่ นั่นคือเรื่องใหญ่อันดับต้นๆ ในชีวิตจริงฯ การเช่นฆ่าในสมรภูมิระหว่างกองทัพเรือนพันเรือนหมื่น และปรากฏการณ์ธรรมชาติระยะทางหมื่นลี้ของแคว้นเทียนฉี ยังเทียบไม่ได้กับฉากกั้นลายซ่อนรูปผา

สดสวยตรงหน้าทั้งสองฝ่ายในขณะนี้เลย

จ้าวเซาถอนหายใจหนึ่งครั้ง "นี่เป็นเรื่องใหญ่จริงๆ"

"เอาจากกันออก เชิญฝ่าบาทเข้ามาเสวยน้ำชา ชมจันทร์ด้วยกันเถิด"
มุมปากของหลี่จื้อเฟิงมีรอยยิ้มจางๆ เขาปรายตามองโหยวเหมี่ยวแล้ว
โหยวเหมี่ยวส่ายหน้าอย่างสนใจ แต่พอได้สบตากันก็ยิ้ม ในขณะที่บิรวาร
ยกฉากันออก

จ้าวเซาในตอนนี้เป็นบิดาของลูกสองคนแล้ว ตรงจอมผมจึงมีผมหงอก
เพิ่มขึ้นมาจำนวนไม่น้อย คุณเป็นผู้ใหญ่กว่าเมื่อก่อน เขาเดินเร็วๆ เข้ามา ดวงตา
ฉายแววตื่นเต็นยินดีขณะนั่งลงที่ข้างโต๊ะซึ่งตั้งอยู่บนตั่ง โหยวเหมี่ยวย้ายไป
นั่งข้างหลี่จื้อเฟิง ยกที่นั่งของตนให้จ้าวเซา ต่างฝ่ายต่างบอกเล่าเรื่องราว
นับตั้งแต่แยกจากกัน

โสมทงสองหล้าราตรี

พึงคิดคะเนถึงเรือนดง

ฤดีไหววันตามอุ้ง

ตรอมตรมจากเหี้ยมมาอยู่ตาย

乱世为王

Luan Shi Wei Wang

ปราชญ์กู้บัลลังก์ เล่มพิเศษ (Anniversary Edition)

ผู้เสวยโหรว เขียน

ปราณหยก แปล

จำนวน 160 หน้า

ราคา 199 บาท

Published originally under the title of 《乱世为王》(Luan Shi Wei Wang)

Author © 顾雪柔 (Gu Xue Rou)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3141-4

ภาพประกอบ RedMatcha

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

โหยหาเหมือนกับหมีจื้อเฟิงใช้ชีวิตคู่อย่างสุขสำราญ

ขึ้นมาท่องเที่ยวในดินแดนกว้างใหญ่

ทัศนากุ้งหอยปูปลาและสัตว์ต่าง ๆ

ไม่ว่าจะต้องผ่านร้อนผ่านหนาวในสักเท่าไร

ประสบกับความเปลี่ยนแปลงที่สุขุม

พวกเขายังคงมีกันและกัน

และเรื่องในอดีต กับคนในความทรงจำ

ก็จะยังคงติดตรึงในหัวใจตลอดกาล

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3141-4

9 786160 631414

ราคา 199 บาท